

Pittige piraten en zwerige zeemeerminnen

Met verhalen van:

Najiba Abdellaoui, Heleen Blesgraaf, Annemarie Bon, Ruby Coene,
Marloes Kemming, Kelly van Kempen, Mohana van den Kroonenberg,
Cora Sakalli, Pamela Sharon en Nzinga Sordam

Met illustraties van:

Marie-José Bremer, Katarzyna Doszla, Melanie Drent, Ashleigh Green,
Irina Mileo, Marieke Nelissen, Georgien Overwater, Sophie Pluim,
Robin Raaphorst en Hedy Tjin

moon

Inhoud

Meeuw en de grote ontsnapping	5	De schattenfluisteraar	85
Pamela Sharon		Heleen Blesgraaf	
Met illustraties van Katarzyna Doszla		Met illustraties van Sophie Pluim	
De ijskoningin	21	Zeedrakentranen	95
Annemarie Bon		Cora Sakalli	
Met illustraties van Marieke Nelissen		Met illustraties van Marie-José Bremer	
De badkuipboekanier	31	De moedigste piratenoma ooit	115
Marloes Kemming		Najiba Abdellaoui	
Met illustraties van Ashleigh Green		Met illustraties van Hedy Tjin	
Rijmpje en de inktvisser	43	De dief, de tovenaer en de rode schelp	129
Mohana van den Kroonenberg		Kelly van Kempen	
Met illustraties van Melanie Drent		Met illustraties van Robin Raaphorst	
Knetterende zeemossmoothies	61		
Nzinga Sordam			
Met illustraties van Irina Mileo			
De schat van kapitein Vuurbaard	73		
Ruby Coene			
Met illustraties van Georgien Overwater			

Meeuw en de grote ontsnapping

Geschreven door
Pamela Sharon

Met illustraties van
van Katarzyna Doszla

Meeuw tuurde over Zee. Zout water spetterde tegen zijn kop, die hij onrustig heen en weer bewoog. De golven sloegen woest tegen de kleine rots waar hij op stond.

Zee was boos, Meeuw hoorde haar roepen boven de harde wind uit. Hij zette zich af en spreidde zijn vleugels. De wind rukte aan zijn veren en Meeuw moest moeite doen om omhoog te komen. Hij sloeg met zijn vleugels, harder en harder. En met elke slag vloog hij hoger en hoger.

Zee was nu een kolkende massa onder hem en in de verte zag hij land. Het land waar de mensen de baas waren. Het land waar eten in overvloed was voor een Meeuw zoals hij, maar waar ook gevaar schuilde. Het land dat steeds dichterbij kwam.

Meeuw zag waar Zee ophield en waar ze overging in zand, hij zag de duinen waarop pluimen groen heen en weer wiegden in de wind. En hij zag de rode en witte strepen op de grote tent die sinds een paar dagen aan de rand van het strand stond. Er kwam een vaag schijnsel uit waardoor de tent licht leek te geven.

In de verte hoorde hij stemmen van mensen. Ze klonken enthousiast. Meeuw landde op het puntje van de tent. Zijn scherpe poten klemde hij om de staven die de tent overeind hielden. Er zat een opening boven in het doek waardoor hij goed naar beneden kon kijken.

‘Dames en heren! Hooggeëerd publiek!’ bulderde een grote, brede man met in zijn handen een glimmende stok die precies in het midden van een cirkel stond. De gouden knopen op zijn roodfluwelen jas glinsterden in het licht. Om hem heen stonden houten banken waarop mensen zaten die met rode wangen vol verwachting in hun handen klapten.

‘Dames en heren, de show is bijna afgelopen, maar jullie gaan niet naar huis voordat ik jullie het bijzonderste wat je ooit in je leven hebt aanschouwd, heb laten zien. Het is met grote trots dat ik mag presenteren...’

Er werd iets naar het midden van de tent gereden en Meeuw kneep zijn kraalooigjes samen om het beter te kunnen zien. Het was een wagen, en op die wagen lag iets verstopt onder een doek.

Binnen in de tent zat Tobias. Net als de rest tuurde hij gespannen naar het doek. Wat zou eronder zitten? Naast hem zat zijn zusje Robin in haar knaloranje jurk met op haar hoofd een gouden kroontje, op haar rug verkleedvleugels en aan haar voeten roze glitterlaarzen. Ze had niets anders aan willen trekken toen hij tegen haar had gezegd dat ze er raar uitzag.

‘Je bent zelf raar,’ had ze teruggezegd en toen mama haar schouders had opgehaald, had hij het opgegeven.

De circustent zat bomvol, overal waar Tobias keek zaten mensen. Hij zag kinderen maar ook veel grote mensen en allemaal keken ze naar het midden van de piste. Mama, Robin en hij zaten vooraan en ze hadden al een heleboel acts gezien. Clowns die taarten in elkaars gezicht gooiden, waar hij keihard om had moeten lachen, een gekleurd kanon waaruit een man werd gelanceerd, een vrouw met een baard die had weten te ontsnappen uit een zilveren kooi met wel twintig sloten, een ballerina die hoog op een koord boven in de tent balanceerde en een man die met een blinddoek om messen naar een houten bord had gegooid. En nu stond er een wagen met een doek in het midden van de piste.

‘Wat is dat?’ fluisterde Robin, toen de grote, brede man in de roodfluwelen jas het doek van de wagen trok.

Tobias schudde zijn hoofd. Hij wist het niet zeker.

Een vreemd wezen dreef in een bak met water, het had een vissenstaart en schubben, maar het bovenste gedeelte van het lijf zag eruit als een mens. Het leek wel een zeemeermin?

‘Aanschouw het wonder van de zee!’ De spreekstalmeester begon steeds harder te schreeuwen en zijn hoofd liep rood aan. ‘Nog nooit eerder vertoond! Eeuwenlang gingen er verhalen rond over dit wonderlijke wezen en nu is er eindelijk bewijs. Een echte... zeemeermin!’

Een aantal mensen sloeg geschrokken een hand voor de mond. De spreekstalmeester begon te lachen, eerst zachtjes en toen steeds harder en harder. Iedereen praatte nu door elkaar heen.

‘Een zeemeermin? Maar dat kan toch helemaal niet?’

‘Zeemeerminnen bestaan niet!’

‘Zeemeerminnen komen alleen voor in sprookjes!’

‘Nee, dat kan niet! Dit is niet echt!’

Het hout van de balk voor hem prikte in zijn huid toen Tobias zich eroverheen boog.

De zeemeermin had haar ogen gesloten. Haar groene haar zweefde door het water en deed hem denken aan zeewier. Op haar hoofd droeg ze een kroon die leek op die van Robin, alleen was deze gemaakt van schelpen.

Opeens opende de zeemeermin haar ogen en geschrokken schoof Tobias een stukje naar achteren. De stemmen om hem heen gonsden, iedereen praatte met elkaar over de zeemeermin, waardoor ze vergaten goed naar haar te kijken. Als ze dat wel hadden gedaan, dan hadden ze gezien hoe de zeemeermin langzaam met haar ogen naar Tobias knipperde.

‘Toby! Toby!’ Robin trok aan Tobias’ mouw. ‘Zie je dat?’

Tobias knikte zachtjes.

‘Ze wil iets zeggen!’

Tobias boog zich weer over de houten rand om het beter te kunnen zien. Verbeelde hij het zich of bewoog de zeemeermin haar hand?

‘Ze zwaait naar ons, Toby!’

‘Nee,’ zei mama, ‘ze zwaait niet, ze wenkt.’

‘Ze wenkt?’ vroeg Robin.

‘Ze wil dat we naar haar toe komen!’ Tobias zette zijn voet op de rand van het hout, klaar om eroverheen te springen.

‘Ho! Dat kan zomaar niet!’ De stem van de spreekstalmeester klonk zo hard dat Tobias van schrik achterover op de bank viel.

‘Als jullie de zeemeermin van dichtbij willen bekijken, dan moet je daar een extra kaartje voor kopen!’

‘Een extra kaartje? Maar we hebben al heel veel geld betaald!’ riep een man boos.

‘Tja, deze zeemeermin is zo bijzonder... Als je haar goed wilt bekijken, zul je extra moeten betalen.’

Tobias keek mama met een vragende blik in zijn ogen aan.

‘O, dat zou heel leuk zijn geweest,’ zei mama, ‘maar het geld is op, ben ik bang. De kaartjes van het circus waren al ontzettend duur.’

Teleurgesteld keek Tobias toe hoe het doek weer over de kar werd gelegd.

‘Kaartjes kun je bij de uitgang kopen! Dit was de voorstelling van vandaag!’

Zo snel als Meeuw kon was hij terug naar Zee gegaan.

Zee golfde hoopvol om de kleine rots terwijl ze luisterde naar Meeuw. Ze was gevonden! Zeemeermin was gevonden! Zee wist niet precies waar Meeuw haar gevonden had, want Zee kwam nooit verder dan het begin van het strand. Soms, als het vloed was en het heel hard stormde, dan beukte Zee samen met Wind tegen de bergen zand aan die de mensen ‘duinen’ noemden, maar daarvoor waaide het vandaag niet hard genoeg.

‘Je moet haar bevrijden!’ rolden de golven.

‘Je moet haar terugbrengen,’ spetterde Zee in het gezicht van Meeuw.

Meeuw knikte en steeg op.

Langzaam werd de circustent leger en leger. Iedereen liep achter elkaar aan naar buiten. Tobias en Robin keken verlangend naar de mensen die kaartjes kochten om de zeemeermin van dichterbij te bekijken.

‘Vanavond om zeven uur!’ brulde de spreekstalmeester.

‘Mama, mogen we alsjeblieft ook een kaartje? Ik wil de zeemeermin zien.’ Robin maakte haar ogen groot en duwde haar onderlip naar beneden. Haar stem klonk heel zielig, maar mama was niet onder de indruk.

‘Nee, echt niet. Geld dat er niet is, kunnen we ook niet uitgeven.’

‘Dan vind ik je superstom!’ Robin stampte boos met haar laarzen op de grond maar mama reageerde niet. Tussen alle mensen had ze een vrouw herkend